

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5To/1/2025
Identifikačné číslo spisu: 9524100171
Dátum vydania rozhodnutia: 02.10.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Štíft
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:9524100171.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štífta a sudcov JUDr. Juraj Klimenta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obžalovaného Ing. L. A. a spol., pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom k 6. augustu 2024 a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí konanom 2. októbra 2025 v Bratislave odvolania obžalovaných Ing. L. A. a A. Z. podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 31. októbra 2024, sp. zn. 12T/2/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), písm. f), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste obžalovaným Ing. Igorovi Peterkovi a Pavlovi Slimákovi a o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaným:

- Ing. L. A., nar. X. O.Á. XXXX v H., trvale bytom H., D. XXXX/XX,
- A. Z., nar. XX. D. XXXX v N., trvalý bytom N., R. XXX/X,

ukladá:

- obžalovanému Ing. L. A.

Podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom k 6. augustu 2024 (ďalej „Trestný zákon“) s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku ukladá obžalovanému Ing. L. A. povinnosť nahradiť poškodenému - O. C. Z. F. so sídlom N., O. D. č. XX/V., IČO: XXXXXXXX, škodu v sume 203.705,82 eur (dvestotritisíc sedemsto päť eur a osemdesiatdva centov) a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku sa tento poškodený so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

2. obžalovanému A. Z.

Podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej „prvostupňový súd“) samosudcom rozsudkom z 31. októbra 2024, sp. zn. 12T/2/2024, uznal obžalovaného Ing. L. A. za vinného zo spáchania zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej „Tr. zák.“) a zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. a obžalovaného A. Z. za vinného zo spáchania zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe, že

obž. L. A. ako konateľ spoločnosti B. H. Z. s.r.o., IČO: XX XXX XXX uzatvoril dňa 11.09.2013 v H. v mene tejto spoločnosti s O. C. Slovenskej republiky Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. G.-L.-XXXX/XXXX/XX v znení neskorších dodatkov č. 1 až č. 4, predmetom ktorej bolo poskytnutie NFP vo výške 233.060,- € na realizáciu aktivít projektu „Inovácie v B. H. Z. s.r.o. - Linka na výrobu foriem pre výrobu obalov zo skla“, pričom B. H. Z. s.r.o. bola povinná použiť D. v súlade s podmienkami určenými v zmluve tak, aby bol dosiahnutý účel a ciele projektu a realizovať aktivity projektu (obstaranie technologickej linky) riadne a včas, pričom B. H. Z. s.r.o., ktorá bola zastúpená obž. A., dňa 11.01.2016 podala poskytovateľovi príspevku žiadosť o platbu č. XXXXXXXXXXXXXXXX v celkovej výške 582.650,- €, ku ktorej ako povinné prílohy účtovných dokladov pripojil faktúry od dodávateľov:

- faktúru č. XXXXXXXX z 25.05.2015 od dodávateľa D. Z. s.r.o. za technologický sektor Y.“Y. v sume 56.400,- € s DPH
- faktúru č. XXXXXXXX z 27.08.2015 od dodávateľa N. H., s.r.o. za časť 2. technologický sektor frézovania v sume 157.200,- € s DPH
- faktúru č. XXXXXXXX z 27.08.2015 od dodávateľa N. H., s.r.o. za časť 3. technologický sektor žiarového nástreku v sume 10.800,- € s DPH
- faktúru č. XXXXXXXX z 27.04.2015 od dodávateľa N. H., s.r.o. za časť 6. technologický sektor mechanického čistenia v sume 115.200,- € s DPH
- faktúru č. XXXXXXXX z 27.04.2015 od dodávateľa N. H., s.r.o. za časť 7. technologický sektor mechanického leštenia v sume 127.200,- € s DPH
- faktúru č. XXXXX z 22.09.2015 od dodávateľa F. s.r.o. za časť 4. technologický sektor sústruženia s obežným priemerom nad ložou pod 500 mm v sume 108.000,- € s DPH
- faktúru č. XXXXX z 19.06.2015 od dodávateľa F. s.r.o. za časť 5. technologický sektor sústruženia s obežným priemerom nad ložou nad 500 mm v sume 126.000,- € s DPH
- faktúru č. XXXXX z 26.08.2015 od dodávateľa F. s.r.o. za časť 8. technologický sektor kontroly v sume 3.000,- € s DPH,

a ktoré tak žiadal preplatiť, hoci predmetné aktivity nevykonal, linku na výrobu foriem pre výrobu obalov zo skla nesprevádzkoval, 2. technologický sektor frézovania, vertikálne obrábacie centrum zn. E. O. XXXP, výrobné č. XXXGXXXXXX a 5. technologický sektor sústruženia nad ložou s priemerom nad 500mm, Y. sústruh zn. N. N. XXXL, výrobné č. XXXXXXXX, boli kúpené a dodané spol. B. H. Z. s.r.o. iba fiktívne, pričom faktúru č. XXXXXXXX od dodávateľa N. H. s.r.o. na vertikálne obrábacie centrum E. O. XXXP pre obž. A. zabezpečil obž. Z. ako konateľ N. H. s.r.o. s vedomím, že nedošlo k deklarovanému plneniu a faktúra č. XXXXXXXX dodávateľa N. H. a faktúra č. XXXXX dodávateľa F.

s.r.o. mala slúžiť len za účelom preukázania plnenia aktivít projektu a deklarovania využitia D., ktorý bol vyplatený na účet prijímateľa B. H. Z. s.r.o. dňa 02.05.2016 vo výške 233.060,- €, čím obž. A. za pomoci obž. Z. predložením dokladov o dodaní jednotlivých častí linky, ktoré nebolo realizované a bolo iba fiktívne, snažil zakryť skutočný vek, stav a dovtedajšie už dlhšie trvajúce umiestnenie a používanie predmetných strojov v spol. B. H. Z. s.r.o., čím vylákal od O. C. Slovenskej republiky NFP a spôsobil škodu v celkovej výške 233.060,- €, a tým mu boli neoprávnene vyplatené finančné prostriedky z Európskeho fondu regionálneho rozvoja vo výške 198.101,- € a zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky vo výške 34.959,- €.

Za to prvostupňový súd uložil

- obžalovanému Ing. L. A. podľa § 261 ods. 4 Tr. zák. za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmenečne odložil na skúšobnú dobu na päť rokov a podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom,

- obžalovanému A. Z. podľa § 261 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 39 ods. 5 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesťnásť mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmenečne odložil na skúšobnú dobu na päť rokov a podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom,

- obom obžalovaným podľa § 287 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku (ďalej „Tr. por.“) spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému O. C. Slovenskej republiky škodu vo výške 227.205,82 €.

Proti tomuto rozsudku podali v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Tr. por. odvolania vo svoj prospech obaja obžalovaní, a to Ing. L. A. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Herbuláka podaním z 19. decembra 2024 (č. l. 3 769 - 3 776) a A. Z. prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivany Halahijovej podaním zo 17. decembra 2024 (č. l. 3 764 - 3 768).

Obžalovaný Ing. L. A. v odvolaní navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) a písm. f) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie alebo, aby po zrušení rozsudku podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd sám rozhodol. Uviedol, že odvolanie podáva proti výrokom o treste a náhrade škody. Výrok o treste napadnutého rozsudku je nezákonný a neprimerane prísny, keďže súd pri ukladaní trestu nezohľadnil všetky poľahčujúce a priťažujúce okolnosti. Trest uložený napadnutým rozsudkom je v rovnakej výmere ako trest uložený mu trestným rozkazom, pričom došlo k predĺženiu skúšobnej doby z troch na päť rokov. Od vydania trestného rozkazu do rozhodnutia súdu nastala jedna zmena, ktorou bolo vyhlásenie obžalovaného o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré súd prijal, pričom s takým vyhlásením zákon i súdna prax spája potrebu podstatného zníženia trestu, ktorý môže byť podľa § 39 ods. 5 Tr. zák. uložený pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby zníženú o jednu tretinu a v kontexte ďalších zistených skutočností a osobných pomerov obžalovaného dôvody na také zníženie trestu existovali. Obžalovaný poukázal, že mu bol uložený prísnejší trest ako mu navrhoval v záverečnej reči prokurátor, čím došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Obžalovaný namietal, že mu súd nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., hoci sa k spáchanému trestnému činu priznal a úprimne ho oľutoval a súd neuviedol dôvod pre taký postup. Pokiaľ by mu súd priznal túto poľahčujúcu okolnosť, boli by prítomné minimálne dve, ktoré by prevažovali proti zistenej jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., čo by malo mať odraz aj vo výmere uloženej sankcie. V tomto kontexte poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016. Súd nedostatočne zohľadnil doterajší bezúhonný život obžalovaného, keď v minulosti nebol nikdy odsúdený za žiadny trestný čin a bolo potrebné zohľadniť, že vedie riadny život, pokiaľ ide o zabezpečovanie svojich materiálnych potrieb - podniká v neľahkom odvetví strojárnej výroby, zamestnáva cca 5 zamestnancov a žije usporiadaným rodinným životom. Úvahy súdu, ktorými sa riadil pri určení výmery trestu, nie sú správne, keď v neprospech obžalovaného zohľadnil fakt, že sa priznal až na poslednú chvíľu, hoci vyhlásenie o vine je možné urobiť jedine na

hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby a obžalovaný sa priznal a oľutoval spáchanie trestného činu v okamihu predvídanom zákonom a také priznanie nemôže byť považované za oneskorené a už vôbec nemôže slúžiť ako argument v prospech prísnejšieho trestu. Ďalej ako argument v neprospech obžalovaného súd uvádza výšku spôsobenej škody s odôvodnením, že táto bola blízko hranice značnej škody. Odhliadnuc od toho, že súd sčítal škodu z dvoch rôznych trestných činov, je potrebné uviesť, že aj v prípade, ak by výška škody v skutočnosti prekročila hranicu značnej škody, bol by obžalovanému ukladaný trest odňatia slobody podľa § 261 ods. 5 Tr. zák., pričom v rámci trestnej sadzby dochádza k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby a nie dolnej, ktorá je rovnaká v odsekoch 4 a 5 (dva roky). Tvrdenie súdu, že viac ako osem rokov obžalovaný neoprávnene užíva poskytnutý NFP vo výške 233.060 eur nie je správne, keď také užívanie je samou podstatou skutku, za ktorý bol odsúdený a nemožno to opätovne použiť na odôvodnenie prísnejšej sankcie a navyše sa skutok týka iba troch technologických sektorov, keď všetky ostatné boli riadne obstarané. Nie celkom zrozumiteľný je argument súdu, že obžalovanému uložil trest, ktorý je stále v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby so zníženou dolnou hranicou o jednu tretinu. Podľa obžalovaného vzhľadom na jeho vyhlásenie o vine prijaté súdom, doterajší riadny život a trestnú bezúhonnosť a návrh prokurátora na uloženie trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, mal byť obžalovanému uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici alebo v rámci jej zníženia o jednu tretinu. Tiež napáda dĺžku skúšobnej doby určenú na päť rokov, čo je maximálna možná výmere podľa § 50 ods. 1 Tr. zák., zatiaľ čo v trestnom rozkaze bola určená na tri roky, ktorú považuje za primeranú. Vo vzťahu k výroku o náhrade škody v odvolaní uviedol, že poškodený disponuje exekučným titulom na celú sumu spôsobenej škody voči jeho spoločnosti B. H. Z. s.r.o. a vyjadril nesúhlas s uložením povinnosti v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., keďže za situácie, že nárok poškodeného je zabezpečený exekučným titulom, ho táto povinnosť stavia do pozície, že neuhradením škody v plnej výške sa vystavuje riziku neosvedčenia sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, keď táto povinnosť mu nebola uložená ani v trestnom rozkaze a uvedené ho stavia do nevýhodnejšieho postavenia napriek tomu, že urobil vyhlásenie o vine. Za stavu, že nárok poškodeného je dostatočne zabezpečený, ako aj v kontexte toho, že hlavným zdrojom príjmov obžalovaného je činnosť spoločnosti B. H. Z. s.r.o., je ukládanie takejto povinnosti nadbytočné. Napokon namieta správnosť výroku týkajúceho sa náhrady škody poškodenému O. C. SR a nesúhlasí s tvrdením súdu, že existujúci exekučný titul poškodeného voči spoločnosti B. H. Z. s.r.o., ktorý predstavuje rozsudok Okresného súdu Trenčín z 25. júna 2021, sp. zn. 36Cb/4/2019, nepredstavuje prekážku res iudicata z dôvodu, že ide o nárok odlišný od nároku na náhradu škody uplatňovaného poškodeným v trestnom konaní. Súd na jednu a tú istú pohľadávku umožňuje poškodenému uspokojiť sa v dvoch navzájom nezávislých exekučných konaniach, ktoré by v prípade úspešnosti viedli k tomu, že by poškodený v každom exekučnom konaní vymohol sumu 233.060 eur a teda získal by dvojité plnenie, pričom poukázal na to, že povinnosť nahradiť škodu mu nebola uložená v trestnom rozkaze. Navrhol, aby odvolací súd výrok o náhrade škody zrušil a sám rozhodol tak, že poškodeného podľa § 288 ods. 1 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkáže na civilný proces.

Obžalovaný A. Z. v odvolaní navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o treste a náhrade škody a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v kratšej výmere a určil kratšiu skúšobnú dobu, zrušil uloženú povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe škodu a zároveň poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o treste, nakoľko uložený trest je neprimerane prísny a proti výroku náhrade škody z dôvodu, že o náhrade škody už bolo rozhodnuté v civilnom konaní a zároveň tento výrok nezodpovedá jeho účasti na spáchaní skutku. Obžalovaný uviedol, že v konaní bol vydaný 22. júla 2024 trestný rozkaz, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorý mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu tri roky, avšak nebola mu v ňom uložená povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom a poškodený bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Proti trestnému rozkazu podali odpor obžalovaný aj prokurátor, na základe čoho bol tento zrušený, pričom obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Už s poukazom na také vyhlásenie obžalovaného je jednak daná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., na ktorú prvostupňový súd neprihliadal a zároveň vykonané dokazovanie nedáva žiaden dôvod na zvýšenie dĺžky skúšobnej doby oproti trestnému rozkazu a prvostupňový súd v tomto smere odôvodnil svoje

rozhodnutie v zásade len tým, že uložil obžalovanému aj povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe škodu. Povinnosť nahradiť škodu uložená obžalovanému je v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním, keď sa obžalovaný na vzniku škody podieľal len čiastočne. Ako konateľ spoločnosti N. H., s.r.o. vystavil faktúru č. XXXXXXXX s vedomím, že nedošlo k deklarovanej plneniu, avšak nijako sa nepodieľal na vystavení faktúry č. XXXXXX vystavenej spoločnosťou F. s.r.o. a takéto konanie mu ani nie je kladené za vinu a súd v tejto súvislosti uviedol, že by bolo na ujmu poškodeného, aby súd zaviazal obžalovaného len na úhradu ním spôsobenej škody. Za súčasnej situácie je však obžalovaný zaviazaný aj na náhradu škody v časti, v ktorej ju nespôsobil. Zároveň nenávratný finančný príspevok od O. C. SR bol vyplatený spoločnosti B. H. Z. s.r.o., pričom obžalovaný NFP nedisponuje a ani nedisponoval. Odhliadnuc od uvedeného o nároku na náhradu škody už bolo rozhodnuté v civilnom konaní a už existuje exekučný titul, na základe ktorého prebieha výkon exekúcie a že bol vydaný v civilnom konaní voči danej spoločnosti, nič nemení na tom, že je to totožný nárok na vydanie NFP a výrokom o náhrade škody došlo k vydaniu duplicitného exekučného titulu na to isté plnenie a je irelevantné, že v trestnom konaní voči fyzickým osobám.

K odvolaniam obžalovaných sa vyjadrila Krajská prokuratúra Trenčín podaním z 2. januára 2025 (č. 1. 3 789 - 3 790), v ktorom navrhla odvolania obžalovaných ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por. s tým, že námietky obžalovaných považuje za neopodstatnené, keďže súd podľa § 355 ods. 3 veta za bodkočiarkou Tr. por. pri prejednaní veci na hlavnom pojednávaní nie je viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze. Náhrada spôsobenej škody musí byť v tejto trestnej veci dominantným faktorom, nakoľko primárnym cieľom obžalovaných bolo vylákание finančných prostriedkov prostredníctvom falošných dokladov, teda trestná činnosť bola páchaná s monetárnym cieľom a na posilnenie účelu uloženého podmieneného trestu bolo potrebné, aby boli obžalovaní zaviazaní podľa svojich schopností a možností k náhrade spôsobenej škody. Vzhľadom na samotný postoj obžalovaných k stíhanej trestnej činnosti, kedy aj v konaní pred súdom podali voči trestnému rozkazu odpor, prvostupňový súd správne nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovaných zaviazal na náhradu škody, pričom správne poukázal, že vo veci Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 36Cb/4/2019 nejde o prekážku rozhodnutej veci. Námietka obžalovaného A., že mu bol prokurátorom navrhovaný nižší trest, než aký mu bol súdom uložený, je nepodstatná, nakoľko záverečná reč strany nie je dôkaz. S dôvodmi odvolania obžalovaných sa vyjadrovateľ nestotožňuje a výroky o treste považuje za vecne správne spĺňajúce všetky atribúty trestu predpokladané ustanovením § 34 Tr. zák. a nasl., pričom u obžalovaného A. z vykonaného dokazovania nevyplývajú žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 39 ods. 5 Tr. zák.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej „odvolací súd“) na rozhodnutie o podaných odvolaniach 8. januára 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa rozvrhu práce tunajšieho súdu v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a JUDr. Marián Mačura.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaných a poškodeného, keď obaja obžalovaní požiadali o vykonanie verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti písomnými podaniami predloženými krátkou cestou obhajcami na verejnom zasadnutí. Na verejnom zasadnutí bolo doplnené dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to odpisov registra trestov obžalovaných z 30. septembra 2025 (bez zmeny oproti dokazovaniu na prvostupňovom súde) a výpisov z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov obžalovaných z 30. septembra 2025 za obdobie od 1. októbra 2024 (obžalovaný A. Z. bez záznamu, obžalovaný Ing. Igor A. jeden záznam - bloková pokuta 10 eur z 23. júna 2025 za porušenie povinnosti poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia) a podania „Zaslanie potvrdenia o platbách obžalovaného v celkovej výške 23.500 eur za obdobie od 01.01.2025 - 23.09.2025 na účely náhrady škody poškodenému“ z 26. septembra 2025 od JUDr. Jozefa Herbuláka s prílohami, ktorého obsahom jeho zaslanie potvrdení o platbách v celkovej výške 23.500 eur, ktoré vykonal obžalovaný Ing. L. A. v období od 1. januára 2025 do 23. septembra 2025 na účet poškodeného Ministerstva hospodárstva SR ohľadom vrátenia nenávratného finančného príspevku vo výške 233.060 eur, ktorý bol poskytnutý spoločnosti B. H. Z. s.r.o. konajúcej prostredníctvom obžalovaného ako konateľa spoločnosti, a to za účelom preukázania úprimnej snahy

klienta nahradiť poškodenému spôsobenú škodu, ktorú spôsobil svojim konaním, pričom z potvrdení o platbách vyplýva úhrada nasledovných súm z účtu vedeného na B. H. Z. s.r.o. na účet O. C. SR: 2.500 eur 30. januára 2025, 5.000 eur 11. februára 2025, 300 eur 28. februára 2025, 1.700 eur 28. februára 2025, 2.550 eur 28. marca 2025, 450 eur 28. marca 2025, 2.550 eur 30. mája 2025, 450 eur 30. mája 2025, 2.550 eur 18. júna 2025, 450 eur 18. júna 2025, 4.250 eur 23. septembra 2025 a 750 eur 23. septembra 2025.

V konečnom návrhu prokurátor zotrval na písomne podanom vyjadrení k odvolaniam obžalovaných s tým, aby odvolací súd zväžil úpravu výroku o náhrade škody ohľadom zaplatenej škody 23.500 eur. V konečných návrhoch sa obhajcovia obžalovaných pridržiavali obsahu podaných odvolaní vrátane petitu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj, ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por. ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo ods. 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hocí i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd proti rozsudku vydaným Špecializovaným trestným súdom (§ 315 Tr. por.) na základe podaných odvolaní prioritne posudzoval, či nie sú splnené podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu bol napadnutý odvolaniami podanými proti výrokom o treste a náhrade škody, čím odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v uvedených výrokoch, ako aj správnosť postupu konania, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo. Odvolací súd pritom zistil, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd na podklade podanej obžaloby, ktorá bola riadne doručená obžalovaným, ich obhajcom a poškodenému spolu s výzvou na doručenie návrhov na vykonanie dôkazov, vykonal hlavné pojednávanie, na ktorom prokurátor modifikoval podanú obžalobu z pohľadu právnej kvalifikácie skutku podľa Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024. Obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní urobili vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že sú vinní zo spáchania žalovaného skutku, pričom prvostupňový súd ich vyhlásenia po kladnom vyjadrení ku skutočnostiam zisťovaným podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Tr. por. prijal podľa § 257 ods. 7 Tr. por. a vyhlásil, že podľa § 257 ods. 8 Tr. por. dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaní priznali spáchanie skutku, sa nevykoná a vykoná dôkazy súvisiace s výrokmi o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.

Následne boli na hlavnom pojednávaní vypočutí obžalovaní a boli prečítané listinné dôkazy uvedené v zápisnici o hlavnom pojednávaní, strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania a po záverečných rečiach strán a poslednom slove obžalovaných prvostupňový súd odročil hlavné pojednávanie konané 28. októbra 2024 za účelom vyhlásenia rozsudku na 31. októbra 2024, kedy rozhodol spôsobom uvedeným na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci k napadnutému rozsudku prvostupňového súdu z pohľadu výrokov napadnutých odvolaniami uvádza nasledujúce skutočnosti.

Z pohľadu výroku o treste Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr. zák.). Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatel'a o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväzi najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). V prípade pomocníka podľa § 34 ods. 5 písm. b) Tr. zák. súd prihliadne aj na význam a povahu jeho účasti na spáchanom trestnom čine. Zároveň by mal trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3 Tr. zák.).

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku uložil obžalovaným:

- Ing. L. A. podľa § 261 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky s podmieneným odkladom jeho výkonu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu päť rokov pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. spolu s uložením povinnosti podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom,

- A. Z. podľa § 261 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 5 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu päť rokov pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. spolu s uložením povinnosti podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom.

Odvolací súd pri takto uložených trestoch v prípade oboch obžalovaných zistil ich neprimeranosť, čo bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.

Obžalovaní v odvolaniach z pohľadu uložených trestov v podstate namietajú neprimeranosť výmery uloženého podmieneného trestu odňatia slobody a určenej skúšobnej doby z pohľadu skôr uloženého trestu v trestnom rozkaze vydanom v tejto veci, uloženie povinnosti podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným a nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval).

Odvolačný súd zistil, že tieto námietky sú čiastočne dôvodné, a to na základe nasledovných skutočností.

V zásade je potrebné prisvedčiť obžalovaným, že trestným rozkazom vydaným v tejto veci boli obžalovaným uložené podmienené tresty odňatia slobody s kratšou skúšobnou dobou bez uloženia povinnosti v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom (v trestnom rozkaze bolo poškodené O. C. SR s nárokom na náhradu škody odkázané na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Tr. por.).

Zároveň je potrebné prisvedčiť vyjadreniu prokurátora k odvolaniam obžalovaných, že podľa § 355 ods. 3 Tr. por. nie je súd viazaný právnou kvalifikáciou ani druhom a výmerou trestu obsiahnutými v trestnom rozkaze a navyše treba uviesť, že odpor proti trestnému rozkazu podal aj prokurátor.

Na druhej strane je potrebné uviesť, že súdne rozhodnutia majú byť predvídateľné, a teda keď v konaní pred súdom nedôjde k výrazným zmenám v skutkových zisteniach či v iných relevantných skutočnostiach zisťovaných na účely rozhodovania, tak by to nemalo viesť k zásadnej zmene v spôsobe rozhodnutia súdu a toto by nemalo byť výrazne odlišné od predchádzajúceho meritórneho rozhodnutia vydaného v tej istej veci.

V prejednávanej veci po podaní odporov proti trestnému rozkazu zo strany obžalovaných a prokurátora došlo v súdnom konaní k tej podstatnej zmene, že na rozdiel od prípravného konania, kedy obžalovaní popierali spáchanie trestnej činnosti, obaja obžalovaní k obžalobe vyhlásili, že sú vinní a súd ich vyhlásenia prijal, čo v zmysle ustálenej súdnej praxe (S 44/2017) a následne prijatej zmeny Trestného zákona jeho doplnením o ustanovenie § 39 ods. 5 Tr. zák. umožňuje dokonca uloženie trestu odňatia slobody zníženého o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (obžalovaná osoba takým vyhlásením o vine neodvolateľne prijala všetky právne účinky uznania viny a to bez toho, na rozdiel od dohody o uznaní viny a prijatí trestu, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výmere ukladaného trestu).

Teda vyhlásenie o vine a jeho prijatie súdom je zásadným úkonom, ktorý by mal mať tomu zodpovedajúci dôraz a význam z pohľadu rozhodovania o druhu a výmere trestu.

Vo vzťahu k obžalovanými namietanému nepriznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd pochybil, keď túto okolnosť obžalovaným nepriznal. Tvrdenie prvostupňového súdu, že obžalovaný Ing. A. tak urobil „až na poslednú chvíľu“, je irelevantným. Pokiaľ obžalovaná osoba riadne na hlavnom pojednávaní, ešte pred vykonaním dokazovania v súdnom konaní k obžalobe vyhlási, že je vinná a trestnú činnosť aj úprimne oľutuje, nie je zákonný dôvod na to, aby súd takejto osobe nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., hoci by na spáchanie trestného činu obžalovanou osobou poukazovali aj všetky dôkazy vykonané v prípravnom konaní. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že obaja obžalovaní spáchanie trestnej činnosti aj oľutovali a prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, resp. prokurátor vo vyjadrení k odvolaniam neuviedol také skutočnosti, z ktorých by bolo možné usúdiť neúprimnosť vyjadrenej ľútosti zo strany obžalovaných.

Vychádzajúc z uvedeného plynie implicitný záver, že uvedené skutočnosti - vyhlásenie o vine a existenciu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. - bolo nutné náležitým spôsobom vyhodnocovať pri ukladaní trestu, a teda pri výbere druhu trestu a jeho výmery, čo však prvostupňový súd relevantne nezohľadnil.

Odvolací súd v súlade s úvahami prvostupňového súdu ohľadne primeranosti trestu dospel k záveru, že z hľadiska generálnej a individuálnej prevencie v prípade oboch obžalovaných je primeraným z pohľadu druhu trestu uloženie trestu odňatia slobody s poukazom na okolnosti prípadu z pohľadu pomerne vysokej výšky spôsobenej škody, ktorá ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu nebola zaplatená, resp. jej podstatná časť. V prípade oboch obžalovaných prichádzalo do úvahy ukladanie úhrnného trestu podľa § 261 ods. 4 Tr. zák. ako trestného činu najprísnejšie trestného z posudzovaných s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. (spáchanie dvoch trestných činov v jednočinnom súbehu) v trestnej sadzbe trestu odňatia slobody od 2 do 6 rokov. Odvolací súd s prihliadnutím na vyhlásenie viny obžalovanými, ktoré bolo súdom prijaté, a dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák. a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák.:

- obžalovanému Ing. L. A. uložil podmienený trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere dva roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu tri roky, keď zobral odvolací súd do úvahy jeho podiel ako hlavného páchatel'a na spáchaní trestnej činnosti,

- obžalovanému A. Z. uložil podmienený trest odňatia slobody znížený o tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby s použitím § 39 ods. 5 Tr. zák. vo výmere šesť mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu tri roky, keď zobral do úvahy jeho podiel ako pomocníka na spáchaní trestnej činnosti a ako správne obžalovaný uviedol v podanom odvolaní k výške škody prispel tak, že ako konateľ spoločnosti N. H., s.r.o. vystavil faktúru č. XXXXXXXX s vedomím, že nedošlo k deklarovanému plneniu, avšak nijako sa nepodieľal na vystavení faktúr vystavených spoločnosťou F. s.r.o., keď prospech zo spáchaní trestnej činnosti mala spoločnosť B. H. Z. s.r.o., vo vzťahu ku ktorej je v právnom vzťahu (konateľ) druhý obžalovaný Ing. L. A..

Pokiaľ sa obžalovaní domáhali uloženia ešte miernejších trestov odňatia slobody, tak v prípade obžalovaného Ing. A. pri spôsobe danej škody by uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby s použitím § 39 ods. 5 Tr. zák. bolo v rozpore s účelom trestu, resp. v prípade ani jedného z obžalovaných odvolací súd nezistil zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

V prípade oboch obžalovaných bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienené odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., keďže vzhľadom na ich osoby, najmä s prihliadnutím na ich doterajší život a prostredie, v ktorom žijú a pracujú a na okolnosti prípadu má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaných výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, pričom v prípade oboch obžalovaných určená skúšobná doba na tri roky je dostatočná na to, aby bolo zistené, či budú viesť riadny život. Odvolací súd nezistil skutočnosti, aby bola skúšobná doba určená v dlhšej výmere oproti jej výmere určenej v trestnom rozkaze.

Obžalovanému Ing. L. A. bola zároveň podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. uložená v súlade s napadnutým rozsudkom povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, keďže ako je ďalej rozvedené, bol zaviazaný aj k náhrade škody voči poškodenému a nebol dôvod neaplikovať dané zákonné ustanovenie, ktoré v zásade z pohľadu zvoleného druhu trestu nadväzuje na povinnosť nahradiť škodu poškodenému.

Ohľadom výroku o náhrade škody odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že podľa § 287 ods. 1 druhá veta Tr. por. súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného. Takže v prejednávanej veci bolo nutným rozhodnúť v súlade s týmto zákonným ustanovením.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku zaviazal podľa § 287 ods. 1 druhá veta Tr. por. oboch obžalovaných k povinnosti nahradiť škodu spoločne a nerozdielne poškodenému O. C. SR v sume 227.205,82 eur. Pri takto uloženej povinnosti nahradiť škodu poškodenému odvolací súd zistil, že

rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody je v rozpore so zákonom, čo bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. f) Tr. por.

V zásade treba uviesť, že je nedôvodnou odvolacia námietka obžalovaných spočívajúca v tvrdení, že vzhľadom na exekučný titul poškodeného voči povinnému B. H. Z. s.r.o. na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín z 25. júna 2021, sp. zn. 36Cb/4/2019, je vylúčené, aby bolo možné obžalovaných zaviazať na náhradu poškodeným riadne uplatnenej škody. Správne uviedol prvostupňový súd, že uvedená skutočnosť netvorí prekážku res iudicatae, keďže nárok v civilnom sporovom konaní bol priznaný z iného právneho titulu (porušenie zmluvy) a voči inému subjektu (B. H. Z. s.r.o.), než je nárok uplatnený poškodeným v trestnom konaní podľa § 46 ods. 3 Tr. por. (k tomu nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. januára 2017, sp. zn. II. ÚS 798/2016, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 9/2017). V tomto ohľade pokiaľ obžalovaný Ing. A. namietal, že by mohlo dôjsť k dvojitému plneniu, tak treba uviesť, že v civilnom sporovom konaní bola zviazaná k náhrade škody obchodná spoločnosť, ktorej je konateľom, takže musí vedieť, aké sumy sú poškodenému zaplatené z titulu náhrady škody, pričom v prípade, že by skutočne došlo k prípadnému dvojitému plneniu, tak uvedená situácia je riešiteľná právnymi prostriedkami tak, aby poškodený dostal len náhradu škody, ktorá mu v skutočnosti patrí.

Pokiaľ prvostupňový súd na náhradu škody zviazal spoločne a nerozdielne s obžalovaným Ing. L. A. aj obžalovaného A. Z., tak s uvedeným sa odvolací súd nestotožnil. Obžalovaný A. Z. sa preukázateľne podieľal na spáchaní trestnej činnosti iba ako pomocník a bolo by v rozpore s princípom spravodlivosti, aby bol zviazaný na náhradu škody akoby bol hlavný páchatel', a to najmä za situácie, že prospech zo spáchaní trestnej činnosti mala mať spoločnosť B. H. Z. s.r.o., vo vzťahu ku ktorej je konateľom obžalovaný Ing. L. A.. Na základe uvedeného nebol teda dôvod na to, aby bol zviazaný na náhradu škody aj obžalovaný A. Z., ale v zásade len obžalovaný Ing. L. A..

Z pohľadu výšky náhrady škody boli v odvolacom konaní obhajcom obžalovaného Ing. A. predložené listiny, podľa ktorých od vyhlásenia napadnutého rozsudku došlo k čiastočnému splateniu spôsobnej škody poškodenému vo výške 23.500 eur, čo bolo nutné zohľadniť a upraviť v tomto smere výrok ohľadom náhrady škody.

Berúc do úvahy vyššie uvedené odvolací súd zviazal na náhradu spôsobenej škody iba obžalovaného Ing. L. A., a to vo výške 203.705,82 eur (po odpočítaní uhradenej škody 23.500 eur oproti napadnutému rozsudku), pričom poškodeného podľa § 288 ods. 2 Tr. por. so zvyškom nároku na náhradu škody (uplatnenej vo vyššej sume) odkázal na civilný proces.

S poukazom na uvedené skutočnosti zhrnutím odvolací súd uvádza, že zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v dotknutých výrokoch a sám rozsudkom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.